

Δύο αχώριστοι σύντροφοι

Πέρασε καιρός από τότε, αλλά ακόμα ένιωθε τα δάκρυα να καίνε το πρόσωπό του. Κάθε μέρα καθόταν στην επιτύμβια στήλη που έφτιαξε για τη σκυλίτσα του. Είχε πεθάνει πριν από τρεις μήνες από βαθιά γεράματα έχοντας ζήσει δεκαπέντε αξέχαστα χρόνια με το αφεντικό της.

Την είχε βρει νεογέννητο κουτάβι ένα πρωινό, καθώς πήγαινε να οργώσει το χωράφι του στη Μυτιλήνη. Η μητέρα του το είχε εγκαταλείψει, γιατί ήταν άρρωστο προτιμώντας να φροντίσει τα υπόλοιπα υγιή σκυλάκια. Δεν δίστασε να το πάρει σπίτι του και να το φροντίσει. Πίστευε πως σε λίγες μέρες, που θα έβρισκε τις δυνάμεις του, θα το επέστρεφε στη μητέρα του έχοντας σώσει μια μικρή ζουλούα. Καθώς οι μέρες περνούσαν, το κουτάβι γινόταν όλο και καλύτερα. Ήρθε λοιπόν η μέρα που έπρεπε να το επιστρέψει στη μητέρα του. Αυτό που δεν περίμενε όμως, ήταν ότι το κουτάβι, μόλις εκείνος το άφησε δίπλα στα αδελφάκια του και πήρε τον δρόμο επιστροφής, θα τον ακολουθούσε γαβγίζοντάς του και θα τον συνόδευε μέχρι το σπίτι του. Ήταν γραφό ότι ο άνθρωπος και το ζώο θα ζούσαν μαζί σαν αχώριστοι σύντροφοι. Τη σκυλίτσα την ονόμασε Παρθενόπη εμπνεόμενος από τη γνωστή Σειρήνα στην Οδύσσεια.

Από εκείνη τη μέρα ξεκίνησε μια κοινή ζωή γεμάτη τρυφερότητα, παιχνίδια, φροντίδα και αφοσίωση. Ο άνθρωπος ανακάλυψε πως η τετράποδη φίλη του είχε όλα τα προσόντα που ο μύθος αποδίδει στα σκυλιά. Του θύμιζε τη σχέση του Οδυσσέα με τον σκύλο του, τον Άργο, ο οποίος τον αναγνώρισε μετά από είκοσι χρόνια και μάλιστα μεταμφιεσμένο.

Όμως ο χρόνος πέρασε γι' αυτούς φέρνοντας την αρρώστια και τη φθορά. Μια μέρα η Παρθενόπη πέθανε αφήνοντας τον κύριό της απαρηγόρητο. Γι' αυτόν η ομορφιά της ζωής και η αγάπη ήταν συνδεδεμένα με τη σκυλίτσα του. Θέλοντας να κρατήσει τη μορφή της πάντα ζωντανή έδωσε εντολή στον καλύτερο τεχνίτη του νησιού να φτιάξει μια επιτύμβια στήλη. Έτσι, μέσα από το άψυχο μάρμαρο ζωντάνευσε η κάθε στιγμή που είχαν περάσει οι δυο τους.

Μαρίνα Βικ

Η πολύτιμη φίλη

Τον 2ο αιώνα μ.Χ., ένα μικρό αγόρι με σοβαρά προβλήματα όρασης επιθυμούσε απίστευτα να αποκτήσει ένα κουταβάκι. Στα δέκατα γενέθλιά του, ο πατέρας του του πήρε δώρο ένα νεογέννητο σκυλάκι. Όταν του το έδωσε, άρχισε να κλαίει από χαρά κάνοντας όνειρα για το ότι πλέον θα είχε μια μόνιμη παρέα, η οποία θα τον βοηθούσε κυρίως στο να μετακινείται!

Την επόμενη κιόλας μέρα, ο μικρός βρήκε ένα ταιριαστό όνομα για τη σκυλίτσα! Αποφάσισε να την ονομάσει Παρθενόπη, όπως ακριβώς έλεγαν τη φανταστική του κολλητή, τη μόνη που «μπορούσε να δει» και τη φανταζόταν ως την ομορφότερη και γλυκύτερη κοπέλα που μπορούσε να τον καταλαβαίνει. Πίστευε πως πλέον αυτή η κοπέλα θα ταυτιζόταν με τη νέα καλύτερή του φίλη!

Με το πέρασμα του καιρού, το αγόρι μπορούσε να εκμυστηρεύεται όλες του τις σκέψεις στην Παρθενόπη και εκείνη με τους τρόπους της, όπως τα χάδια, να τον βοηθάει. Επίσης, άρχισε να την εμπιστεύεται τόσο, που κρατώντας την από το λουρί, έβγαινε έξω μόνος του! Την αγαπούσε περισσότερο από οτιδήποτε στον κόσμο.

Μια μέρα, που βγήκαν για τον καθιερωμένο τους περίπατο, το αγόρι συνάντησε έναν φίλο του. Όσο μιλούσαν, η σκυλίτσα παρατήρησε μια γάτα και ξέφυγε από το χέρι του παιδιού τρέχοντας. Τότε άκουσαν το απότομο φρενάρισμα μιας άμαξας... Το μοιραίο είχε συμβεί. Η άμαξα στο πέρασμά της παρέσυρε στις ρόδες της την πολύτιμη φίλη του αγοριού. Άρχισε να κινείται προς τον τρομαχτικό ήχο ρωτώντας τον φίλο του αν συνέβη αυτό που νόμισε και εκείνος με μεγάλη απελπισία τον διαβεβαίωσε... Με λυγμούς άρχισε να θρηνεί μπροστά της.

Για να την τιμήσει, αποφάσισε να κάνει κάτι ιδιαίτερο, μια επιτύμβια στήλη. Το αγόρι ζήτησε να του σκαλίσουν μια πλάκα, στην οποία έγραψαν συγκινητικά λόγια. Ένωθε πως ακόμα ήταν δίπλα του, γιατί αν πραγματικά αγαπάς κάποιον ακόμα και αν δεν ζει, ζει στην καρδιά σου και δεν πεθαίνει ποτέ!

Η αγάπη του για εκείνη, που είχε αποτυπωθεί στην πλάκα, έμεινε ζωντανή μέχρι και σήμερα ως μία από τις δυνατότερες φιλίες ανθρώπου και ζώου!

Έλενα Γεροδήμου

Ο ιππέας του Αρτεμισίου

Η σχέση ζώου και ανθρώπου ήταν και θα είναι πάντα ένας από τους πιο ισχυρούς δεσμούς. Από τα αρχαία χρόνια οι άνθρωποι δένονταν με κατοικίδια ή ακόμα και άγρια ζώα. Πολλές φορές αυτές οι «διαφορετικές» φιλίες υλοποιήθηκαν σε αγάλματα, όπως ο περήφανος ιππέας του Αρτεμισίου.

Ο συγκεκριμένος μικρός ιππέας δεν είναι παρά ένα μικρό παιδί που καβαλά το άλογό του. Φαντάζομαι πως το αγόρι είναι ονειροπόλο. Θέλει να ταξιδεύσει στον κόσμο, να δει τόπους μαγικούς, να φτάσει μακριά από το μικρό του σπίτι. Η μητέρα του ανησυχεί για το άπειρο παιδί της και δεν το αφήνει. Το αγόρι όμως είναι πεισματάρικο. Θέλει ελευθερία. Έτσι, ένα χάραμα το παίρνει απόφαση, φεύγει μακριά από εκεί. Παίρνει το άλογο του πατέρα του και καλπάζει μακριά κόντρα στις αχτίδες του ήλιου, αφήνοντας όλα του τα υπάρχοντα πίσω στη μικρή καλύβα των στοργικών γονιών του. Μπορεί να μην έχει υλικά πράγματα μαζί του, αλλά κουβαλάει χαρά, απειρία και εμπιστοσύνη. Χαρά για την ελευθερία, για το άλογο που τρέχει στα πράσινα λιβάδια, απειρία για τις δυσκολίες που ένα ταξίδι επιφυλάσσει. Μα πάνω απ' όλα, εμπιστοσύνη προς τον κόσμο. Εμπιστοσύνη προς την Μητέρα γη, στη φύση, προς το άλογό του. Εμπιστεύεται τη φύση να τον προστατεύσει, να τον οδηγήσει. Πίσω στο Αρτεμίσιο οι γονείς του αγοριού έχουν φάει τον κόσμο να βρουν τον γιο τους. Μαζί με το υπόλοιπο χωριό αναποδογυρίζουν κάθε πέτρα, ανεβαίνουν κάθε δέντρο. Αλλά κανένα αποτέλεσμα. Τρελή από στεναχώρια η μητέρα δεν μπορεί να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Μα το μικρό αγόρι δεν ήξερε τι συνέβαινε στον τόπο του. Εκείνος, αντίθετα, μεθυσμένος από χαρά έτρεχε μαζί με το αγαπημένο του άλογο σε παραλίες με άσπρη άμμο, δάση καταπράσινα από βλάστηση και λιβάδια σαν από παραμύθι.

Και ο μικρός δεν γύρισε. Κανείς δεν ξέρει τι απέγινε. Το μόνο σίγουρο είναι ότι γυρίζει τον κόσμο μαζί με τον καλύτερό του φίλο, το άλογό του. Ο δεσμός τους κράτησε για πάντα και συνεχίζει μέχρι και σήμερα.

Αλκμήνη Κλεώπα